

น้องสาว ที่รัก

น้ำสุวรรณ

เรื่อง : น้องสาวที่รัก

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 115 หน้า

ราคา 129 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหา
ส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ
เผยแพร่ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ
ลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟซบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมลล์ : Namsuwan.nampaka@gmail.com

• หนึ่ง ๆ ๒

• คือ
๑
๒

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุข ไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขาย อาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณ เชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้ แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้อักขรบน เนื้อกระดาษมากมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมขึ้นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

น้องสาวที่รัก

ตอนที่ 1

...ไม่ปิดชนไก่ถูกสะบัดไปตามแรงเหวี่ยงของหญิงสาวที่มีผ้ากันเปื้อนสวมทับเสื้อผ้า และเสื้อผ้าที่สวมใส่ที่ไม่ได้ดูใหม่ ลลิน ทำความสะอาดห้องทำงานของเจ้าของบ้านที่เป็นพ่อบุญธรรมอย่างตั้งใจ เธอเป็นเด็กกำพร้าที่ธนาธิปเก็บมาเลี้ยง พร้อมกับแม่ของเธอเสียชีวิตพร้อมกันด้วยอุบัติเหตุรถคว่ำ เธอเองก็อยู่ในรถคันนั้น แต่โชคดีที่รอดมาได้ เธอใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพังด้วยความโหดร้าย..จนธนาธิปรับมาเลี้ยง เป็นชีวิตใหม่ที่เธอแสนจะมีความสุข แต่เธอก็ไม่เคยทำตัวสุขสบายทั้งที่บ้านหลังนี้คือกองเงินกองทองที่พร้อมจะหยิบยื่นให้กับเธอ

“คุณลลินไม่ต้องทำแล้วค่ะ เดี่ยวคุณธนาธิปกลับมา พวกแจ้วโดนคุกกันหมดแน่...”

“พ่อไม่กลับ..” คนที่ถือไม้ปัดขนไก่หันมายิ้มหวาน
“พ่อไปต่างประเทศ น่าจะอาทิตย์หนึ่ง พี่แจ้วไม่รู้หรือ”

“ไม่รู้หรือค่ะ แจ้วไม่เคยไปต่างประเทศ... แต่ถึงคุณธนาธิปไม่อยู่ก็หยุดทำค่ะ เลิกมาช่วยพวกแจ้วทำงานเถอะค่ะ..”

“ทำไมล่ะ ช่วยทำจะได้เสร็จเร็ว ๆ ใจ”

“อย่าเลยค่ะ ใช้เจ้านายทำงาน... ไปอ่านหนังสือสอบดีกว่านะคะ ไปนั่งสบาย ๆ เอะคะ”

แจ้วเสนอ เธออยู่รับใช้บ้านหลังนี้ตั้งแต่เด็ก จนได้เห็นความเปลี่ยนแปลงมากมาย ตั้งแต่เมียเจ้าของบ้านเสียชีวิต และรับเด็กหญิงน่ารักคนนี้เข้ามาเลี้ยงดูจนโตเป็นสาว จนกระทั่งการส่งลูกชายตนเองไปเรียนต่อต่างประเทศ หรือการเข้ามาวุ่นวายของญาติห่าง ๆ ที่มีบ้านอยู่ในรั้วเดียวกัน เธอแสนจะเห็นใจหญิงสาวตรงหน้าที่แม่จะเป็นลูกบุญธรรมที่เจ้าของบ้านรัก แต่ก็โดนกลั่นแกล้งสารพัดจากลูกสาวอีกบ้าน

“จ้ะเสร็จห้องนี้ก่อนละกันนะพี่แจ้ว... ลินเองก็ลืมน่า
เดี๋ยวจะสอบ ไปอ่านหนังสือก็ดีเหมือนกันค่ะ”

“กลัวเอาหน้าคุณอาไม่ได้หรอก ทำเป็นเรียนเก่งเอาใจ
คุณอา แก้มันก็ชี้เข้าในบ้านนี้แหละ เด็กที่เขากลับมาเลี้ยง
พ่อแม่ไม่มีสิ่งสอน”

พิมพ์ภา ลูกสาวญาติห่าง ๆ ที่เข้ามานอกออกในบ้าน
หลังนี้ได้ต่อว่า เธอไม่ชอบบลลินนับตั้งแต่วันที่ธนาลูกชาย
เจ้าของบ้านให้ของขวัญวันเกิดกับบลลิน แต่ไม่ให้เธอทั้งที่เกิด
วันเดียวกัน จึงทำให้เกิดความบาดหมางจนถึงทุกวันนี้

“คุณพิมพ์ภา..มีอะไรรีปาวคะ”

แจ้วเอ่ยถาม

“ไม่ได้มีกับแก มีกับยัยลูกกาฝาก แม่ให้มาตาม เร็ว
ๆ ด้วย..”

พิมพ์ภาพูดซ้ทสี่หน้าก่อนที่จะเดินออกไปจากห้อง
ทำงาน หลายครั้งที่เธอกับแม่มักเรียกลลินเพื่อไปทำงาน
แทนคนใช้ที่บ้าน ทั้งที่ลลินรู้ว่าโดนแกล้งแต่เธอก็ยอมทำ
เพราะไม่ยอมให้ธนาธิปต้องไม่สบายใจที่คนในบ้านมีปัญหา
กัน

“เดี๋ยวแจ่วไปเองดีกว่าค่ะ คุณราพินคงจะให้คุณลลิน
ไปทำงานบ้านเน”

“ไม่เป็นไรพี่แจ่ว ช่วงนี้ลินก็ดูอ้วน ๆ ขึ้น คิดสะว่าไป
ออกกำลังกายค่ะ..”

“คุณลลินคะ...”

...ราพินมองเด็กสาวที่เดินเข้ามาในห้องรับแขกที่เธอ
กับลูกสาวนั่งเลือกเสื้อผ้า จากร้านดังที่เข้ามาวัดตัวถึงที่บ้าน
เพราะเป็นลูกค้าวิไอพี เพียงหางตาของราพินหันไปมองลลิน
ก็ลิดตัวนั่งกับพื้นและคลานเข้าเข้ามานั่งคู่กับคนใช้ของบ้าน
เธอรู้ดีเพราะก่อนหน้านี้เธอเคยโดนว่า ราพินเห็นดังนั้นก็
พอใจ ที่ทำให้ลูกบุญธรรมของบ้านใหญ่ที่เธออาศัยไ้ออิงได้
สยบแทบเท้าเช่นนี้

((ปัง))

“ทำการบ้านให้ฉันทั้งหมด..”

พิมพ์ภาชี้ไปที่หนังสือและสมุดงานที่เป็นการบ้านที่
เธอยังไม่ได้ทำสักหน้า เธอกับลลินอยู่ห้องเดียวกัน และปี
เดียวกัน งานทุกอย่างจึงเหมือนกัน อีกไม่กี่เดือนทั้งสองก็จะ
เรียนจบมัธยมและเข้าเรียนในรั้วมหาลัย

“แต่ถ้าไม่ทำเอง เธอจะเข้าใจได้ไงพิมพ์..”

“ลูกฉันให้ทำก็ทำไปสิ..” ราพินแผดเสียง เมื่อเธอกล้า
หือ “เป็นแค่เด็กในบ้านอย่ามาสั่งสอน”

“.....”

ลลินก้มหน้าเงยบ เธอหวังดีเสียด้วยซ้ำที่อยากให้
พิมพ์ภาเข้าใจในการเรียน เพราะผลการเรียนของพิมพ์ภาไม่
สู้ดี ที่เขาไม่ไล่ออกก็เพราะราพินคอยเอาเงินยัดโรงเรียน
เอาไว้

ลลินก้มหน้าหยิบการบ้านเหล่านั้นมาเขียน โดยที่สอง
แม่ลูกกำลังวัดตัวตัดเสื้อผ้าอย่างมีความสุข เธอมองไปที่ราว
เสื้อผ้าที่มีเสื้อผ้าหลากหลายแบบสีสันทวยงาม หลาย ๆ ครั้ง
ที่ธนธิปจะพาเธอไปซื้อเสื้อผ้า แต่เธอก็เกรงใจและคิดว่าที่
พ่อบุญธรรมซื้อให้ก่อนหน้าก็ยังใส่ได้

“น้องพิมพ์หุ่นดีมากเลยคะ.. เหวนิดเดียว คอดสวย
มากเลยนะคะ”

เจ้าของห้องเสื้อเอ่ยชมลูกสาวราพินรอบแล้วรอบเล่า
ด้วยรู้ว่าสองแม่ลูกชอบให้คนเป็นยอสรรเสริญ แต่นั่นก็เพราะ
หวังอยากได้การชื้อขายจากสองแม่ลูกนี่ในครั้งต่อ ๆ ไป ทั้งที่

สายตามองไปที่เด็กสาวหน้าตาเรียบ ๆ ที่นั่งเขียนหนังสือโดย
แอบลอดมอมมายังเสื้อผ้ารอบแล้วรอบเล่า

“พิมพ์ดูแลตัวเองดีใจ ก็เลยหุ่นดี..” เธอตอบเจ้าของ
ห้องเสื้ออย่างภูมิใจ “แม่.. ตัดเพิ่มอีกชุดได้ไหม อาทิตย์
หน้าพี่นาจะกลับแล้ว พิมพ์อยากมีชุดสวย ๆ ชุดนี้จะใส่ไป
งานโรงเรียน”

..เมื่อเอ่ยชื่อถึงธนา ลูกชายเจ้าของบ้าน หัวใจของล
ลินก็เกิดความรู้สึก วันแรกที่ก้าวเท้าเข้ามาในบ้านหลังนี้
เธอจำได้ดี ว่าธนาเป็นพี่ชายที่แสนดีสำหรับเธอ

“ตัดไปเลย เลือกแบบได้เลย เอาผ้าที่ดีที่สุด” ราพิณ
พร้อมกับมองไปที่เด็กหญิงที่เกิดความสนใจในเรื่องที่กำลัง
สนทนา “เพราะลูกแม่เหมาะสม และคู่ควร พวกถือดีทำตัว
ดีเสมอ มันก็ได้แค่มองเท่านั้นแหละลูก”

คำพูดกระทบทำให้ลลินก้มหน้าอย่างรู้ตัว เธอไม่ใช่
คนอ่อนแอ แค่เธอแค่รู้ความรู้สึกของธนาทิปที่มีบุญคุณลัน
พันธ์

น้องสาวที่รัก

ตอนที่ 2

ธนาชายหนุ่มผู้เพียบพร้อมไปด้วยหน้าที่การงาน และการเงิน การที่เขาได้มาเรียนและทำงานที่เมืองนอกหลายปี ทำให้เขาได้เรียนรู้อะไรมากมาย และที่สำคัญ..เขาได้เรียนรู้ว่าหญิงสาวไม่ได้โหยหาเพียงร่างกายของชายเพียงเท่านั้น เม็ดเงินยังเป็นปัจจัยที่ทำให้หญิงสาวแปรเปลี่ยนไปได้

..ผลจากการที่เขาถูกหญิงสาวคนรักทิ้งไปแต่งงานกับชายแก่รุ่นราวคราวเดียวกับพ่อ ด้วยเหตุผลที่ว่าเขามีเงินและ

ความสุขให้เธอมากกว่า ความทรงจำเหล่านั้นทำให้เธอได้
เรียนรู้ ว่าหัวใจผู้หญิงเปลี่ยนแปลงได้ด้วยเวลาและเงินทอง..

..ข้าวของเก่าที่จำเป็นถูกบรรจุลงกระเป๋า เมื่อใกล้
เวลาที่จะเดินทางกลับ การมาในชีวิตที่นี่มีค่าสำหรับเขาก็จริง
แต่ก็ไม่ใช่สถานที่ของตนเอง เมื่อเขามีพ่อที่รอคอยให้กลับอยู่
กระเป๋าใบเก่าที่คิดจะทิ้งหลายครั้งแต่ไม่มีโอกาสได้ถูกเปิด
ออก ก่อนที่จะพบกับภาพใบหนึ่งที่เหน็บไว้ ภาพเด็กสาวผม
ยาวดั่งตาบ้องแก้ว เธอเป็นน้องสาวที่พ่อรับมาเลี้ยง เป็น
เด็กสาวที่มาพร้อมกับความน่าสงสาร เมื่อวันที่เขากับพ่อ
ได้รับแจ้งจากคนสนิทว่าเพื่อนของพ่อประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ
เสียชีวิต ภาพเด็กหญิงร้องไห้แทบขาดใจอยู่ข้างถนน เธอน่า
สงสารและเวทนาจับใจ จนพ่อของเขาได้รับมาเลี้ยงโดยที่
เขาก็เห็นดีเห็นงามด้วย

((ตึ่งน้อง ๆ))

เธอเดินทางไปที่ประตูห้องของตนเอง ชายผู้มาใหม่ ชาย
ที่มาหาทุกครั้งไม่เคยบอกล่วงหน้า พ่อของเขา..ธนาธิป สอง
พ่อลูกกอดกันอย่างคิดถึง สองพ่อลูกที่มีหน้าตาและหุ่นที่ดี
ด้วยเป็นชายที่ดูแลตัวเองทั้งคู่

“ถ้าพ่อมาช้าผมกลับไทยก่อนนะครับ คิดไว้ว่าจะกลับไปเซอร์ไพรส์”

“พ่อกำลังมา ก็เลยบินมาวันนี้..จะได้กลับบ้านพร้อมลูกไง” ธนาธิปเข้ามาในห้องของลูกชายที่เริ่มมีการเก็บข้าวของ สายตาก็มองไปเห็นภาพเด็กหญิงที่วางอยู่บนเตียง “ลลิน เดียวนี้โตเป็นสาวมากแล้วนะ ปีหน้าก็จะเข้ามาหา ลุกกลับไปได้ คงช่วยพ่อดูแลงานที่บริษัทและน้องได้”

“ถ้าเจตต้องจำกันไม่ได้แน่ คงโตเป็นสาวเต็มตัว ไม่ชุ่มช่ำเหมือนเด็ก ๆ แล้ว” ธนาเพียงจินตนาการ ก็รับรู้ได้ว่าเธอจะโตมาเป็นหญิงสาวที่หน้าตาสะสวยน่ารัก เช่นเดียวกับวัยเด็กของเธอ หัวใจก็รู้สึกมีความสุขเมื่อคิดถึงภาพเหล่านั้น เธอลืมเลือนน้องสาวคนนี้ไปเสียสนิท แม้แต่ของฝากก็ยังไม่เคยมีของเธออยู่ในรายการ “ก่อนกลับผมต้องไปหาซื้ออะไรไปฝากหน่อย ไม่จั่งงอนผมแน่ ร้องให้ซุ่มไป”

.....

“ทำไมกลับก่อนกำหนดไว้ละธนา” ธนาธิปถามลูกชายขณะกำลังนั่งรถเข้าบ้านของตัวเอง “นมแจ่มคงเตรียมรับลูกไม่ทัน”

“ผมไม่ชอบพิธีรีตองไงครับ.. ง่าย ๆ ดีกว่า พ่อครับ เดี่ยวพ่อเข้าบ้านก่อนเลย เดี่ยวผมขอลงที่โรงเรียนก่อน อยากจะดูว่าโรงเรียนที่เคยเรียนเปลี่ยนไปมากไหม”

“นั่นเดี๋ยวพ่อให้รถมารับ..”

“ไม่ต้องเลยครับ ตอนเรียนยังกลับเองได้ สบายมากครับ รู้สึกอยากรำลึกความหลัง”

“นั่นก็ตามใจ..” คนเป็นพ่อไม่ห้าม เมื่อลูกชายไม่เคยทำตัวเหลวไหลมาก่อน “..อย่ากลับตีกันนะ พ่อจะไปบอกนมแจ่มให้เตรียมอาหารไว้ให้”

“ครับ..”

“กระด่าขร่อยปอนด์... ฟิวเจอร์บอร์ด.. เทปใส ... สมุดปกแข็ง... ปากกาสามด้าม.. อ๊ะ.. ว้ายยยยย”

ลลินสะดูดก้อนหินจะล้มเมื่อสายตามัวแต่จับจ้อง
รายการของที่ต้องซื้อที่ฟิมพ์ภาเป็นคนใช้ให้ไปซื้อ แต่
ร่างกายก็คล้ายล่องลอยอยู่ในอากาศ พร้อมกับแรงสัมผัสที่
กลางแผ่นหลังและการโอบกอด ก่อนที่สายตาจะเบิกกว้าง
และพบกับใครบางคนที่ช่วยเธอไว้ ชายหนุ่มตัวสูงผิวพรรณดี
สวมทับด้วยเสื้อโค้ทสีดำกางเกงยีนส์ เขาถอดแว่นตาสีชา
จ้องมองมายังเธอยังอยู่ในอาการตกใจ

“เป็นอะไรรีเปล่าครับ..”

“มะ..ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณค่ะ” เธอขยับตัวออกห่าง
แต่เท้าก็เกิดเจ็บจนชายหนุ่มต้องรับไว้อีกครั้ง “โอ้ยย..เจ็บ”

“สงสัยข้อเท้าพลิก.. ไปหาหมอใหม่”

“ไม่ดีกว่าค่ะ..”

“.....” ธนามองเด็กหญิงในชุดนักเรียนสีขาว แต่งตัว
เรียบร้อย เธอถือของเต็มมือทั้งสองข้าง หากเธอเจ็บเท้า
แบบนี้จะกลับบ้านได้ยังไงกัน “แล้วบ้านอยู่ไหน พี่จะไปส่ง
..”

“ไม่ต้องค่ะ..”

“จ้ะพี่เรียกคุณตำรวจให้ ให้มาดูแลเรา”

“ไม่ ๆ ๆ ไม่ต้องค่ะ”

“อ่าว!!.. แบบไหนก็ไม่เอา บ้านอยู่ชอยไหน ถ้า
ทางผ่านที่จะไปส่ง”

ธนาทำเสียงเข้มนิค ๆ เขาเองก็ไม่อยากใจดำทิ้งให้
เธอเจ็บขาอยู่ที่นี่ได้ หากช่วยได้เขาก็อยากช่วย บวกกับ
ความน่ารักของเด็กสาวสมวัยที่น่าเอ็นดู

“บ้านคุณธนาก็ปนะค่ะ...” เธอเอ่ยชื่อพ่อบุญธรรม
ชายหนุ่มมองหญิงสาวด้วยความสงสัย เธอคือพิมพ์ภา
หรือลลินกันแน่ “ไม่รู้จักใช่ไหมคะ ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวหนู
เรียกวินไปส่งก็ได้ค่ะ..”

“ฉันไปพอดี.. ไปสิฉันจะไปส่ง”

ธนายิ้มตอบ

ธนาประคองหญิงสาวเดินเข้าไปกตกริ่ง ตลอดทาง
มายังบ้านหลังนี้เธอพูดเพียงคำสองคำแค่เขาถาม แต่
อย่างไรก็ยังไม่รู้ว่าเธอคือคนใดที่เขาสงสัย ทันทีที่แจ้วเห็นลลิน
เธอก็วิ่งลิวเข้ามาหาด้วยความเป็นห่วง

“คุณลลินเป็นอะไรคะ ทำไมไม่ให้รถไปรับ แล้วมากับ
ใครคะ คุณธนาก็กลับมาแล้วนะ”

“ลินสะดุดพี่แจ้ว ขอบคุณพี่นะคะ..”

((แหวด พาผู้ชายมาส่งถึงบ้าน))

เสียงราพินดังมาแต่ไกล

“คุณอา กลับมาแล้วด้วย ฉันจะฟ้องคุณอาว่าแกพา
ผู้ชายมาบ้าน”

น้องสาวที่รัก

ตอนที่ 3

ธนาจ้องมองหญิงสาวอีกคนที่แต่งหน้าทาปากเกินกว่าอายุ โดยที่ไม่ต้องเดาแล้วว่าเป็นใคร สาวใช้อีกคนเข้ามาแย่งของที่แจ้วถือ ก่อนจะรายงานอะไรบางอย่างให้กับพิมพ์ภาวู้ เธอดูมีสีหน้าไม่พอใจ ก่อนที่จะเดินเข้ามาผลักกลืน จนชนเข้ากับแจ้วที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“ทำไมของไม่ครบ แล้วโครงการฉันจะเสร็จได้ไง แกต้องทำให้เสร็จด้วย” ถุงอุปกรณถูกโยนกองกับพื้นตรงหน้า การได้กลับเข้าบ้านโดยที่ไม่มีใครรู้และไม่มีใครจับได้ก็คงเป็นอีกหนึ่งข้อดีที่เขาได้รู้ คือการได้เห็นตัวตนของคนที่จะเผย

ออกมาในที่ลับตาคน “พาผู้ชายมาถึงบ้าน นี่ก็คงไปถึงไหน ต่อไหนกันแล้วสิ ต้า”

“สวัสดิ์ครับ..”

“ไม่ต้องมาสวัสดิ์ฉัน..” ราพิณชักสีหน้ารังเกียจ แม่ในใจจะแอบชื่นชมว่าชายหนุ่มมีหน้าตาหล่อเหลา การแต่งเนื้อแต่งตัวที่ดูดี “บ้านหลังนี้ไม่ต้องรับ ถ้าจะไปพลอดรักก็ไปที่อื่น”

“พี่คนนี่เขาแค่มาช่วยหนูไว้คะ..”

“ฉันกับแม่ไม่อยากรู้ ถ้าเรื่องนี้ถึงหุฟอนุบุญธรรมแก แกโดนตีแน่ ไปฟ้องคุณอาทันทีคะแม่”

“อะไรกัน เสียงดังเข้าไปยันในบ้าน” ธนาธิปเดินออกมาพร้อมกับนมแฉม “ราพิณ.. เธอเป็นผู้ใหญ่น่าจะสอนลูกนะ ว่าควรพูดด้วยคำพูดคำจาแบบไหน ไม่ใช่ส่งเสียงแว๊ด ๆ ๆ เป็นนกแก้วแบบนี้”

“พี่ธนาธิปไม่ต้องมาว่าหนูพิมพ์ลูกอิฉัน คนที่คุณพี่ควรจะตำควรจะเป็นยัยลูกบุญธรรมลูกรักสะมากกว่า พาผู้ชายมาถึงบ้าน เห็นกอดกันเกลียวเลยนะคะ คงจะ

พลอดรักและกินกันมาจนอึ้ม เลี้ยงเสียข้าวสุกนะคะ เลี้ยง
ยังไง.. ก็ไม่ได้ดี”

“พอ ๆ แม่ราพิน ถ้าเธอหมายถึงผู้ชายคนนี้จะก็ ตาธ
นา..ลูกชายฉัน”

“.....” “.....”

ทุกสายตาต่างหันไปทางเดียวกัน โดยเฉพาะราพิน
และพิมพ์ภา ที่ต่อว่าต่อขานเอาไว้เสียเยอะ ทั้งสองเริ่มรู้ตัว
ว่าได้แสดงความขายหน้าออกไปเต็มที่ จากที่ตั้งใจไว้ว่าจะ
ให้ธนาได้เจอกับพิมพ์ภาแบบสะดวกเรียบร้อยน่ารัก ในขณะที่
ที่แจ้วและบรรดาสาวใช้ดูจะดีใจที่เห็นทั้งสองคนหน้าเสียพูด
อะไรไม่ออก

“ครับ.. ผมจะแนะนำตัวอยู่ แต่ไม่มีโอกาส ผมกับล
ลินเราไม่ได้ไปพลอดรักอะไรกันนะครับ และเดินมาก่อนหน้า
นี้ก็แค่ประคองค้ำ ไม่ได้กอดกันเกลียว และก็ไม่ได้กินกันมา
จนอึ้มด้วย ลลินจะล้มและผมอาสาส่งเท่านั้น”

“ป้าว่าแล้วว.. ว่าต้องเป็นธนา สายตาก็เริ่มไม่ค่อย
ดีใจ”

“งั้นเหวอครับ แสดงว่าน้องพิมพ์ก็ต้องใส่แว่นแล้วนะ
เดี๋ยวสายตาจะเสียไปเหมือนกับนิสสัย” ประโยคทำยธนาพูด
ยิ้ม ๆ ก่อนจะเดินเข้าไปหาลลิน“โตเป็นสาวนะเรา ป๊ะ..พี่พา
เข้าบ้าน”

..แล้วดูแลนวดเท้าให้กับลลินอย่างห่วงใย รู้ดีว่าหญิง
สาวคนนี้โดนกลั่นแกล้งสารพัดแม้ยามอยู่นอกรั้วบ้านหลังนี้
เพราะการเรียนโรงเรียนเดียวกับพิมพ์ภา หลายครั้งที่กลับมา
บ้านพร้อมการบ้านที่มากเกินไป หรือรอยเขียวช้ำตามเนื้อตัว
สารพัด

“เดี๋ยวแจ้วเอาอาหารขึ้นมาให้บนห้องนะคะ คุณลลิน
จะได้ไม่ต้องลงไปให้เจ็บเท้า อยู่ข้างบนดีกว่า”

“ไม่เป็นไร ..วันนี้พอกลับ พี่ธนา ก็กลับ ลินมาอยู่ใน
ห้องจะดูไม่ดี”

“ก็เจ็บเท่านั้นคะ.... เชื้อแจ้วเถอะคะ ลงไปเดี๋ยวก็โดน
สองแม่ลูกนั้นแกล้งเอา”

แจ้วยังคงพยายามที่จะให้เจ้านายที่แสนจะน่ารักคนนี้อยู่
ภายในห้อง เมื่อแขนขาครบยังสู้สองแม่ลูกไม่ได้ แล้วนี่เท้า
เจ็บแบบนี้ คงมีแต่โดนกระทำเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“ก็ได้.. งั้นพี่แจ้วเองงานให้ลินได้ใหม่ ตอนนี่การบ้าน ลินเยอะมาก”

“เยอะสิคะ เห็นมีแต่สมุดงานชื่อคุณพิมพ์ภาทั้งนั้น คน อะไรไม่รู้จ้ะทำอะไรด้วยตัวเอง ทำตัวอย่างกับเป็นเจ้าของ บ้าน คุณราพินก็อีกคน ไม่รู้จ้ะสอนลูกว่าสิ่งไหนควรทำไม่ควร ให้คนอื่นทำการบ้านให้ แล้วจะสอบได้เหอ..แล้วนี่ก็”

“พี่แจ้ว ทำไมวันนี้ป่นแกงจืด ลินฟังจนหายใจตามไม่ทันและ..”

“ก็พี่หมั่นไส้ใจคะ..” แจ้วเดินไยิบของที่ลลินต้องการ มาวางบนเตียง แต่ปากก็ยังพูดไม่จบ “พี่สะใจมากที่คุณธนา ..”

“ฉันทำไมเหอ..” ชายหนุ่มเข้ามาในห้องเป็นจังหวะที่ได้ยินชื่อตัวเองเข้าหูพอดี “แจ้วไปหาอะไรมาให้กินหน่อยสิ.... ส่วนเรา..ยังเจ็บเท้าอยู่ใหม่”

“ไม่ค่ะ...” เธอตอบยิ้ม ๆ “พี่ธนาหล่อจนลินจำไม่ได้เลยนะคะ แต่ก่อนลินสูงเท่าคิ้วพี่ ตอนนี่สูงแค่ป่าพี่เอง” เธอจำได้จากการที่ยืนคู่ชายหนุ่ม

“ลินก็สวยขึ้นจนพี่จำไม่ได้ ..ไม่เป็นเด็กน้อยซีแรงร้องให้
ซีมุกโปงแล้ว ..พี่ซื้อของมาฝากด้วย”

“.....” ลลินรับของอย่างดีใจ ก่อนที่เธอจะเปิดของใน
ถุงและพบว่า เป็นกล่องสีสวยที่ภายในเป็นสร้อยที่มีจี้รูปดาว
“สวย ๆ ค่ะ ขอขอบคุณนะคะ ลินจะใส่ติดตัวตลอดเลย”

“มะ..พี่ใส่ให้” ธนารับสร้อยจากมือก่อนจะใส่ให้กับคน
ตัวเล็ก วงแขนโอบรอบต้นคอเพื่อสวมสร้อย ร่างกายบอบบาง
ตัวเล็กอยู่ซิดิในระยะใกล้ จนได้ยินเสียงหัวใจเต้นเป็นจังหวะ
กลืนหอมฟุ้งแบ่งจากกายหญิงที่อาบน้ำใหม่ลอยเข้าจมูก เธอ
โตเป็นสาวเต็มตัวไปทั้งตัว “มันเหมาะกับลินมากเลยนะ..”

“ขอบคุณค่ะ..”

ดวงตาคู่เล็กกลมมองต่ำเมื่ออยู่ใกล้ชายหนุ่มใน
ระยะใกล้ แม้จะเป็นพี่น้องแต่ทั้งสองก็รู้กันดีว่าไม่ได้มีสาย
สัมพันธ์อันใดกัน

น้องสาวที่รัก

ตอนที่ 4

ธนาเข้าไปบริหารงานแทนธนาธิปได้เป็นอย่างดี
ทุกคนให้การยอมรับในตัวชายหนุ่มได้โดยไม่มีข้อกังขา
ด้วยความสามารถและประสบการณ์ที่เป็นเครื่องการัน
ตีได้เป็นอย่างดี ธนาธิปผู้เป็นพ่อก็ผันตัวออกมาพักอยู่กับ
บ้านเพื่อดูแลตัวเอง โดยมีลูกสาวบุญธรรมที่คอยดูแลเอาใจ
ใส่

..ลลินเข้าเรียนในร่วมหาลัยที่เป็นมหาลัยชั้นนำของ
ประเทศด้วยการสอบเข้าที่มีผลการเรียนที่ดี ผิดกับพิมพ์ภาที่
ไม่สามารถสอบเข้าได้ แต่เพราะความที่ไม่อยากให้อด้อยกว่าล

ลินราพินจึงยัดเงินก้อนโตเพื่อให้ลูกสาวได้เข้าเรียน และเที่ยว
คุยโวว่าลูกสาวสอบเข้าได้ แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่ทุกคนรู้ดี

“ไม่มีเรียนหรือลิน ไม่ต้องดูแลพ่อหรือก เตรียมตัวไป
เรียนเถอะ..”

“ใช่ค่ะ.. เดี่ยวนมแฉ่มาดูแลคุณแม่ท่านเอง...”

ทั้งนมแฉ่และธนาธิปต่างเอ็นดูหญิงสาวที่อ่อนหวาน
น่ารัก เอาใจใส่ต่อคนรอบข้าง หลายครั้งที่รู้เข้าหว่าลูกสาว
บุญธรรมโดนกลั่นแกล้ง แต่เมื่อถามก็ถูกปฏิเสธเป็นไปทุก
ครั้ง ในทุกเช้าลินจะตื่นแต่เช้าเตรียมอาหารให้กับธนาธิป
หรือคอยเข้ามาวดขานวดแขนพอบุญธรรมจนเป็นนิสัย

“งั้นหนูขอตัวนะคะ...”

“ลิน.. จะไปเรียนหรือ พี่ไปส่ง”

ธนาจอตรถถามเมื่อเห็นน้องสาวเดินออกจาก
บ้าน ในรถมีพิมพ์ภาที่อยู่ในชุดนักเรียนนั่งมาคู่ เธอจะ
กล้าไปด้วยได้อย่างไร เมื่อพิมพ์ภาและแม่เคยชู้กับเธอไว้ว่า
ห้ามเข้าใกล้ชายหนุ่มผู้เป็นพี่

“ลิน.. ต้องไปหาเพื่อนก่อนค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

“จ้ะไหนเธอ ดูแลตัวเองนะลิน” ธนาขับรถออกไป..โดยที่มองกระจกว่าเธอกำลังเรียกวิน ทั้งที่รถในบ้านมีหลายคน อีกทั้งก็มีคนขับ เธอก็ยังจะมาลำบากเพื่อไปเรียน “ความจริง.. ลินกับพิมพ์ก็อยู่มหาลัยเดียวกัน น่าจะมีรถที่ขับไปเรียนด้วยกันนะ”

“แม่ว่าจะซื้อให้คะพี่ธนา แต่พิมพ์ยังขี่รถไม่เก่ง ส่วนลินเขาไม่ค่อยชอบหรอกคะ เขาชอบทำตัวน่าสงสารให้ผู้ชายสนใจ” ธนาหันมองคนพูดรู้ว่าพิมพ์ภาไม่ค่อยชอบบลินเท่าไร แต่เขาก็เห็นเป็นน้องด้วยกันทั้งคู่ “พิมพ์อยู่มหาลัยเดียวกัน เห็นบ่อยคะ บางวันก็ซ้อนท้ายรุ่นพี่เข้ามาในมหาลัย ทำตัวบอบบาง หรือบางครั้งก็ทำเป็นไปตามงาน เคยมีเพื่อนบอกพิมพ์นะคะว่าเคยเห็นลินอยู่กับท่านอธิการสองต่อสอง ไม่รู้ว่าลินชอบผู้ชายมีอายุรีเปล่า”

“ลินไม่ทำแบบนั้นหรอก”

“พิมพ์ก็หวังให้เป็นแบบนั้นนะคะ... พิมพ์ไม่อยากเล่าเลย พิมพ์กับแม่เคยเห็นลินอยู่ในห้องกับคุณอาตีกดิน ก็

เข้าใจว่าพ่อลูกนะคะ แต่ก็อย่างที่รู้ว่าไม่ใช่พ่อลูกกันแท้ ๆ ..
พิมพ์เป็นห่วงนะคะ”

"....."

ธนาเพียงแค่เงยบึ้ง อยากรู้ก็เชื่อว่าพ่อของตนไม่ใช่
คนแบบนั้น

"พิมพ์รู้ว่าคุณอาเป็นคนดีนะคะ แต่คุณอาผู้หญิงเสีย
ไปตั้งนาน แล้วลินก็โตเป็นสาวเต็มตัว พิมพ์ไม่ได้จะให้เชื่อนะ
คะ แค่อุ ๆ ลินบ้าง"

**“ถ้าเราทำให้ธนาชอบเราไม่ได้ ก็ทำให้เขา
เกลียดมันสิลูก”**

พิมพ์ภาคิดถึงคำพูดของผู้เป็นแม่ที่ได้เสียมสอน คิดถึง
แผนการที่ได้จัดเตรียมไว้กับผู้เป็นแม่ ก่อนที่จะเดินเข้าบ้าน
ใหญ่ด้วยชุดนักศึกษาสั้นเลยเช่า และเสื้อขาวที่ไร้เสื้อซับขาว
กัน มองผ่านเห็นชัดถึงขนาดและส่วนเว้าโค้ง มองเห็นธนาที่
กลับเข้ามาพอดีราวกับจัดวางเวลาได้เหมาะเจาะ เธอตรงเข้าไป
รับเสื้อสูทอย่างเอาอกเอาใจ

“พีธนา เห็นนมแจ่มบอกว่าคุณอาไม่สบาย นี่พิมพ์เล็ก
เรียนก็รีบมาเลยนะคะ”

“จริงหรือ พี่ไม่เห็นรู้”

ธนาร้อนใจรีบเดินขึ้นไปชั้นบนของบ้านที่เงียบสนิท ไร่
ซึ่งสาวใช้ที่คอยดูแล เมื่อถึงประตูไม้บานใหญ่ห้องนอนของ
พ่อตนเองก็เตรียมจะเปิด แต่เป็นจังหวะเดียวกับที่ลลินกำลัง
จะเปิดประตูออกมา สายตาธนาจับจ้องไปที่ชายเสื้อ
นักศึกษาที่ขาดหลุด รอยแดงที่ต้นคอและผมเผ้าไม่เป็นทรง
ประโยคที่พิมพ์ภาพูดไว้ก็เข้ามาในหัวทั้งที่เขาไม่คิดว่าพ่อของ
ตนกับน้องสาวที่แสนเรียบร้อยจะกล้าทำเรื่องแบบนั้น

“พีธนา.. เอ่อ..”

ลลินถามร้อนรน เมื่อราพินเข้ามาหาเรื่องเธอขณะดูแล
พ่อบุญธรรมที่หลับไหล ซึ่งเป็นสาเหตุของเสื้อที่ขาดหลุดและ
ผมที่ไม่เป็นทรง เธอเกรงว่าจะทำให้พ่อที่นอนหลับเพราะฤทธิ์
ยาจะตื่นจึงพยายามที่จะหนี แต่ก็แปลกใจที่ราพินไม่ตาม
ออกมา

“ลินทำไมเสื้อผ้าเธอขาดหลุดลุ่ยแบบนี้ล่ะ.. ทำอะไร
ในห้องเหรอ”

“เอ่อ... คือ”

ลลินีอดัดที่ จะตอบ ขณะที่ธนาแทรกตัวเข้าไปในห้อง และเห็นพ่อของตนหลับอยู่บนเตียง โดยที่นอนหลุ่ดลุ่ย มีหมอนใบเล็กที่กระจายกับพื้น ลลินีมองหาราพินที่ทำร้ายเธอ แต่กลับว่างเปล่าไร้ตัวตน เมื่อหันมาหาพี่ชายก็มีแววตาขุ่นเคืองแต่ไม่มีคำพูดใด ๆ ออกมา

“ทำไมห้องเป็นแบบนี้ลลินี”

“คือ.. ห้อง..เป็นแบบนี้เพราะ”

ธนาไม่ฟังคำที่น้องสาวพูด เขาเดินออกจากห้องด้วยความคิดที่สับสน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองควรจะเชื่ออะไรได้

..ราพินเมื่อมองเห็นว่าชายหนุ่มออกไปจากห้องก็รีบออกจากที่ซ่อน รู้สึกภูมิใจที่ตนเองได้ทำให้ธนาเข้าใจหญิงสาวแบบผิด ๆ หลังจากที่ไล่คนใช้ออกไปจากบ้านใหญ่ทั้งหมด

“ต่อไปนี่แกก็จะเป็นคนที่พี่ธนาไม่รัก และไม่สนใจ พี่ธนาคงจะคิดว่าแกกับคุณอาทำอะไรต่อมิอะไรกันจนห้องยับเยิน เสื้อก็ขาด คอกก็แดง แกจะเป็นแค่เด็กที่มาอาศัยบ้างหลังนี้ที่ไม่มีใครรัก”

“ฉันกับคุณพ่อจะทำอย่างที่เธอพูดได้ไง ..ความคิดเธอ
สกปรก พี่ณาไม่เชื่อหรอก”

“สกปรกหรือป่าว...” ราพินเข้ามาบิบบปากหญิงสาวที่
ไม่ใช่ลูก ไม่เคยมีสักครั้งที่เธอเอ็นดูเด็กหญิงคนนี้ “...หน้าของ
พี่ชายแกมันน่าจะบอกได้ดีว่าเขาเชื่อไหม”

น้องสาวที่รัก

ตอนที่ 5

..ธนาพลิกตัวกลับไปมากับหมอนและที่นอนที่ น่าจะคุ้นชินแล้ว ภาพลลिनน้องสาวในสภาพยับเยินเดิน ออกจากห้องยังอยู่ในความคิด ภาพที่นอนหมอนที่อยู่ อย่างไม่เป็นระเบียบ พ่อแท้ ๆ ที่นอนหลับไหลอย่างหมด เรี่ยวแรง ไม่รู้แม้การเข้ามาในห้องของลูกชาย ร่องรอยแดงบน ผิวอ่อนต้นคอเกิดจากอะไรกัน

“..ไฉ่ยยย ธนา..ลลिनไม่ใช่คนแบบนั้น”

ชายหนุ่มลูกนั่งอย่างหงุดหงิดหัวใจ ก่อนที่จะเดินออก จากห้องเพื่อหาอะไรอุ่น ๆ กิน หากต้องนอนคิดแบบนี้ก็คง นอนไม่หลับ และอาจพลาดทำงานไม่ไหวในวันพรุ่งนี้

..เพียงสองเท้าก้าวลงบันไดไปตามทางเดิน แสงไฟจากห้อง ๆ หนึ่งก็ทำให้ชายหนุ่มต้องสนใจ และร่างกายก็ตามเข้าไปหาแสงไฟในห้องนั้น หญิงสาวในชุดนอนสีหวานกำลังทำงานอยู่กับพื้น มีกระดาษและเอกสาร ยังมีสาวใช้คนสนิทอย่างแจ้วที่นั่งหลับอยู่ข้าง ๆ ใบหน้าสวยหวานยังสนใจในงานที่ทำ โดยไม่ได้สังเกตว่ามีใครบางคนกำลังแอบมอง

“ธนา..ลลินอ่อนหวานขนาดนี้ จะทำเรื่องแบบนั้นได้ยังไงกัน”

ชายหนุ่มขุ่นคิดกับตัวเอง แต่แล้วภาพความทรงจำของอดีตคนรักก็ทำให้เขาสับสน หญิงสาวที่รักสุดหัวใจและไม่เคยมีสักครั้งที่เขาจะรู้ว่าเธอจะมีใจให้ชายอื่น จนวันที่เธอแต่งงานกับชายแก่คราวฟอเพราะเหตุผลเรื่องเงิน แล้วลลิน..หญิงสาวคนนี่ที่เขาไม่รู้เลยว่านิสัยใจคอเธอเป็นคนแบบไหน ระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมานิสัยเธอเป็นอย่างไร

“พี่แจ้วไปนอนเถอะ ลินจะเสร็จแล้ว....”

“เสร็จแล้วเหรอกะ... ออ... อืมมม พี่ช่วยเก็บคะ” แจ้วงัวเงีย “เก็บเลยไซ้ไหมคะ....”

“พี่แจ้วไปนอนเลย..ลินเก็บเองคะ”

“โอเคค่ะ.... พี่ไปนอนนะคะ..”

แจ้วจ้วเจียเดินออกจากห้อง โดยที่ไม่ทันสังเกตเห็นชายหนุ่มอีกคนที่แอบอยู่

..ลลินเก็บข้าวของใส่กล่องงาน ความง่วงก็เข้ามาโจมตีเมื่องานเสร็จสิ้น เธอก็สาละวนเก็บของจนไม่ทันได้ระวังตัว เมื่อชายหนุ่มผู้เป็นพี่ชายเข้ามาประชิดตัวและสวมกอดอย่างเต็มแรง

“อ้ออ... พี่หนา” ความตกใจก็คลายลง เมื่อเห็นว่าเป็นพี่ชาย “กอดลินทำไมคะ..”

“.....” ธนาหมุนตัวคนตัวเล็กเข้ามาเผชิญหน้า จ้องมองคนตัวเล็กที่แสนบอบบาง รอยแดงที่ต้นคอก็ชัดกับสลายตา แต่ใบหน้าของเธอก็ยังอ่อนหวานใสซื่อ หรือเธอเสแสร้งแกล้งทำทุกสิ่งทุกอย่าง “เธอเป็นคนแบบไหนกันแน่ลลิน เธอแสนดี..หรือเธอแกล้งทำ”

“พี่หนา ลินไม่ได้..อืมมม”

ชายหนุ่มปิดกั้นน้ำเสียงที่พยายามจะอธิบาย มันคงเป็นคำพูดที่เธอบั่นออกมาเพื่อให้ชายอย่างเขาหลงเชื่อ เช่นเดียวกับใบหน้าหวานที่เคลือบยาพิษเอาไว้

ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างด้วยความตกใจเมื่อพี่ชาย
จับสัมผัสแนบชิดที่เกินความพื้ร่อง ร่างกายพยายามปิด
ป้องแต่ก็กลายเป็นอำนวยให้แนบชิดกับอกแกร่งมากไป
กว่าเดิม ร่างกายคนอ่อนประสบการณ์ปั้นปวนไว้การควบคุม
ความวาบหวามที่มือชายหนุ่มสัมผัสกับร่างกายสร้าง ความ
เสียวซ่าจนลลิตินผู้เดียวสาเจียนคลั่ง

“พี่ธนา... อืมมม..ปล่อยลิติน”

“ปล่อยเธอ ความจริงเธอต้องการให้ฉันทำร้ายเธอ
ไม่ได้แสนดีอย่างที่ฉันคิด”

คำสรรพนามแทนตนที่เปลี่ยนไป ทำให้ลลิตินรู้ได้ทันที
ว่าพี่ชายของเธอได้เชื่อสิ่งที่ราพินและพิมพ์ภาต้องการไปจน
หมดสิ้น

“พี่ธนา มันไม่ได้เป็นอย่างที่พี่คิด”

“ไม่ได้เป็นเธอ ..แล้วสิ่งที่ฉันเห็นมันคืออะไร รอยแดง
นี่มันคืออะไร...”

“มัน.. อืมมม..”

ธนาจูบคนใต้ร่างอีกครั้งอย่างเอาใจ ริมฝีปากแนบชิด
บดเปียดเข้าหา ชายหนุ่มประกาศในใจ เขาจะเป็นคนทำให้
เธอแสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาเอง แม้ร่างเล็กจะพยายาม
ดิ้นหนีแต่มีหรือที่ร่างกายชายสมบูรณ์อย่างเขาจะปล่อยให้
เธอหลุดมือ เขาตราตรึงเธอชิดกับโซฟา ลากมือไปตามเนิน
เนื้อหอมที่เต่งตึงและน่าสัมผัส

“พืธนา..อืมมม...ลีนไม่ได้เป็นแบบนี้แหละคะ ชรีดดด..”

เสียงหวานครางกระเซ้า เมื่อมือหน้าเกาะกุมอกอวบ
เธอไม่รู้เลยว่าเสียงเหล่านั้นมันเป็นตัวกระตุ้นชั้นดีที่จะทำให้
นาหนีห่างจากความผิดชั่วดี แม้ความจริงเขาไม่ต้องมีความ
ชั่วดีเมื่อเธอไม่ใช่นางสาวแท้ ๆ

“ลลิน..ฉันจะทำให้เธอรู้ ว่าหนุ่มแก่อ่างพ่อทำให้เธอ
มีความสุขไม่ได้”

ธนาซุกเข้าไปตามซอกคอขาวนวล และเคล้นคลึงอก
อวบอย่างปรารถนา ทั้งที่เสื้อผ้าของเธอยังอยู่ครบ ร่างกาย
ของเธอหวานหอมละมุนไปทั้งตัว เด็กสาววัยแรกเริ่มอย่างยี่สิบ
ซิ่งหวานหอม คงเป็นยาบำรุงร่างกายของพ่อที่ทำให้อายุยืน

((คุณลลินขา...))

เสียงแจ้วดังมาแต่ไกล ทำให้สองร่างกายผละออกจากกัน ก่อนที่ธนาจะหาที่หลบที่มิดชิดสายตา ลลินรีบจับเสื้อผ้าตัวเองอย่างหวาดกลัว เธอรีบวิ่งไปหาแจ้วในทันทีเมื่อได้สติ

“คุณลินเป็นอะไรคะ ฝึหลอกหรือ พี่ลึ่มโทรศัพท์ก็เลยกลับมาเอานะคะ”

“ลิน... ลินอยากกลับห้องคะ พี่แจ้วไปเป็นเพื่อนได้ไหมคะ....”

ลลินมองไปที่มุมโซฟาอย่างร้าวราน พี่ชายที่เธอเคยเชื่อใจได้เชื่อคนอื่นไปจนหมดแล้ว มือไม้ของเธอยังสั่นเทา... เธอจะอยู่บ้านนี้อย่างไรเมื่อพี่ชายร่วมชายคาไม่เชื่อในสิ่งที่เธอพูด

“ตัวสั่นเขียว ได้คะเดี๋ยวพี่แจ้วไปส่งนะ”

แจ้วจับมือคนตัวสั่นเดินออกไปจากห้องโดยไม่คิดสงสัยว่าแท้จริงแล้วไม่ใช่ผีที่มองไม่เห็น แต่เป็นชายหนุ่มที่หลบซ่อนอยู่ข้างโซฟา

น้องสาวที่รัก

ตอนที่ 6

มีอาหารเข้าที่ราพิณพาลูกสาวอย่างพิมพ์ภาเข้ามาทานอาหารที่บ้านใหญ่อย่างไม่ต้องมีคนเชื้อเชิญ ด้วยเพราะอยากรู้ผลงานที่ได้ทำไว้ นั่งหัวโต๊ะเป็นธนาธิปอย่างที่เป็น ตามด้วยซ้ายขวาเป็นธนาและลลิน ภาพเหตุการณ์ที่พี่ชายได้ล่วงเกินตนเองยังอยู่ในความคิด เธอไม่กล้าที่จะเงยหน้าสบตาชายหนุ่มเสียด้วยซ้ำ ผิดกับธนาที่จ้องคนตรงหน้านิ่งเฉย

“ลลิน.. เป็นอะไรรีเปล่าลูก” ธนาธิปลูบหัวลูกสาวและพวงแก้ม เมื่อเห็นใบหน้าซีดเซียว ก่อนที่จะมาจับมือลูกสาวอย่างเช่นปกติ “ไม่สบายรีเปล่า บอกพ่อซิ”

“เดี๋ยวผมพาไปหาหมอเอง ถ้าหากว่าไม่สบาย”

ธนาพูดเสริมเมื่อชายหนุ่มไม่ได้รู้สึกว่าการกระทำเหล่านั้นเกิดจากความรักของพ่อลูก ขณะที่คนตัวเล็กมองหน้าพี่ชายอย่างไร

“ลินไม่เป็นไรคะ ลินมีเรียนเช้า..” เธอถลนลานลุกจากเก้าอี้ “วันนี้ลินกลับค้ำหน้าหน่อยนะคะคุณพ่อ ลินต้องทำรายงานกับเพื่อนที่โรงเรียน”

“จะ.. ไม่กินข้าวก่อนหรือลูก” นาธิปมองเห็นสีหน้าไม่อยากร่วมโต๊ะอาหาร ก็เกิดความเข้าใจว่าเป็นเพราะราพินและลูก ทั้งที่ความจริงแล้วเป็นเพราะธนาที่มองเธอสายตาไม่วาง “ให้รถเราไปส่งนะลูก ไม่ต้องไปเอง”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ลิน”

“เดี๋ยวผมไปส่ง...”

ธนาพูดแทรกขึ้น ก่อนที่จะลุกจากเก้าอี้และกระซอกมือของลลินออกไปทันที

ลลินนั่งตัวสั่นอยู่ในรถหรูของชายหนุ่ม เธอไม่กล้าแม้แต่หันไปมองด้วยซ้ำว่าธนามองเธอหรือไม่ เธอหวาดกลัวที่จะต้องอยู่ใกล้ทั้ง ๆ ที่เธอรู้สึกเสมอว่าชายหนุ่มคือที่พึ่ง

สำหรับเธอ ชายหนุ่มขับรถด้วยความเร็วตลอดระยะทาง ก่อนที่เขาจะจอดลงในที่ที่ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่านแต่ไม่ไกลจากโรงเรียนนัก ก่อนจะคว้าเข้าที่ข้อมือลลินเมื่อเธอพยายามเปิดประตูลงจากรถ

"จะไปไหน... อยู่ใกล้ฉันมันจะขาดใจเหวอ มันต้องกับผู้ชายแก่ ๆ ไซ้ไหมมม"

"พีธนา ลินเจ็บ พีธนาทำแบบนี้กับลินทำไม ลินกับคุณพ่อเราไม่ได้เป็นอย่างที่คุณราพินใส่ร้าย เชื่อลินนะพีธนา" ลลินพร่ำบอกพร้อมกับม่านน้ำตา ก่อนที่มันจะรินไหลอาบสองแก้ม ความสงสารก็ปะทะเข้าสู่หัวใจ

"....."

ความสับสนก็ก่อเกิดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง ภาพที่เห็น สิ่งที่เธอพูด พ่อของตนเอง กับความรักที่แสดงออกมันเป็นเพียงแค่พี่น้องแค่นั้นจริง ๆ เหวอ

".. เชื่อลินนะคะ ฮี้ออ"

ลลินสะอึกสะอื้นทั้งน้ำตา อ้อนวอนให้ชายหนุ่มตรงหน้าเชื่อในสิ่งที่เธอพูด

"ลงไป... แล้วเย็นนี้ฉันจะมารับ"

น้ำเสียงอ่อนลง แต่ก็ยังเฉยเมย ก่อนจะปล่อยมือให้
คนร้องให้เป็นอิสระ ลลिनยกมือไหว้ชายหนุ่มผู้พี่ ก่อนจะลง
จากรถพร้อมกับคราบน้ำตา

.. ธนาเพ็ญครุ่นคิด เขาหลงเชื่อคนง่ายเกินไปหรือ
เปล่าเขาใจร้ายต่อผู้หญิงบอบบางอย่างเธอเกินไปไหม

....ตอนเย็นฉันจะมารับ....

คำพูดของธนา ก่อนที่เธอจะลงจากรถยังอยู่ในหัว ลลिन
รีบทำโครงการกลุ่มที่นัดกับเพื่อนไว้ว่าจะทำ หัวใจก็เหม่อ
ลอยจนหลายครั้งทำผิดทำถูก เธอรู้สึกได้ว่าพี่ชายไม่เชื่อ
คำพูดเธอ มีดักต์เตอร์ตัดลงบนกระดาษแข็งอย่างลำบาก
หัวใจไม่ได้จดจ่อกับงานที่ทำ คมมีดบาดลงบนมือของ
เด็กหญิงในทันที

((ไถ่ขยย))

“ลลिन ...พวกเธอลลिनโดนมีดบาด เลือดออกเยอะเลย
อาจารย์วินัยคะ ลลिनโดนมีดบาดค่ะ..”

เพื่อนหญิงของลลिनร้องบอกอาจารย์ที่คุ้นเคยอย่าง
เป็นห่วง หญิงสาวที่เจ็บตัวเพียงจ้องมองเลือดที่ไหลออกจาก

ตัว เธอยังรู้สึกว่ามันเจ็บ..ที่ร่างกาย แต่เมื่อนึกถึงพี่ชายที่ไม่
เชื่อใจเธอมันกลับเจ็บที่หัวใจ

“ไหนดูสิลลิน.. วันนี้อาจารย์เห็นว่าลลินเหม่อลอยนะ
กังวลใจเรื่องอะไรรีเปล่า...” อาจารย์วัยสี่สิบห้าใช้ผ้าเช็ดหน้า
กุ่มที่มีมือเธอเพื่อห้ามเลือด และกล่าวตำหนิลูกศิษย์ที่ไม่มี
สมาธิในการทำงานเท่าที่ควร “นี่ก็เย็นแล้ว อาจารย์ว่าเด็ก ๆ
แยกย้ายกลับดีกว่า ส่วนลลินเดี๋ยวไปโรงพยาบาลกับอาจารย์
”

“เอ่อ..คือ วันนี้พี่ชายจะมารับนะค่ะ” ลลินมองไปที่
นาฬิกาที่ติดกับผนังห้อง มันเลยเวลามากแล้ว หากเขามา
รอรับก็จะรออยู่นานแล้ว “ลลินกลัวพี่ชายรอค่ะอาจารย์..”

“งั้นเดี๋ยวอาจารย์ไปส่งที่รถ จะได้อธิบายให้พี่ชายเธอ
เข้าใจ ที่เจ็บตัวจากงาน แล้วคอยให้พี่ของเธอพาไปหาหมอ..”

“.....” พี่ชายที่แสนดีของเธอได้เปลี่ยนไปแล้ว เขาคง
ไม่ใยดีต่อการเจ็บตัวของเธอ แต่คงพอใจที่เธอเจ็บตัวเสีย
มากกว่า “..ทำแผลที่โรงพยาบาลได้ไหมคะ แป็บเดียวก็
น่าจะเสร็จ โรงพยาบาลอยู่คนละด้าน คงขับรถย้อนไปมา”

เธอพูดเหตุผลเพื่อให้อาจารย์เห็นด้วย

ธนา นั่งรออยู่ในรถร่วมหนึ่งชั่วโมง เขาคิดดีแล้วว่า ลิน เป็นเด็กดีมาเสมอ ไม่มีทางที่จะทำเรื่องเสียหาย อีกทั้งนม แจ่มที่เลี้ยงดูตนเองมาก็ยืนยันว่าหญิงสาวน่ารักและอ่อนโยน ไม่เคยทำเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจมาถึงพ่อบุญธรรม รวมถึงผลการเรียนที่ดีเสมอมา

...สองเท้าก้าวเข้าไปในตัวอาคารซึ่งสวนทางกับ เพื่อนลลินที่ชายหนุ่มเคยเจอบ้าง เมื่อรู้ว่าเธอได้รับบาดเจ็บก็ ยิ่งเป็นห่วง เขาเร่งฝีเท้าเดินไปยังห้องพยาบาลในทันที แต่เมื่อมาถึงห้องพยาบาล สายตาก็พัวพันกับน้องสาวที่กำลัง อยู่ในลักษณะโอบกอดกับชายหนุ่มคราวพ่อ ความโกรธก็ ปะทุขึ้นมาในใจอย่างระงับไม่ได้ ชายหนุ่มกัดฟันแน่น

“เธอร้ายกว่าที่ฉันคิดลลิน ถึงกับยอมเจ็บตัวเพื่อที่จะได้อยู่กับผู้ชาย”